

Arrest

nr. 41 402 van 2 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2010 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2009 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 april 2009 om 10 uur 00 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. AERTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 4 januari 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Er werd vastgesteld dat verzoeksters vingerafdrukken op 28 november 2009 werden geregistreerd op Samos.

1.3. Op 27 januari 2010 werd aan de Griekse autoriteiten een verzoek tot overname gericht op grond van Verordening 2003/343/EG van 18 februari 2003 houdende vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, dat door een onderdaan van een derde land in een lidstaat van de EU is ingediend (Dublin-II-Verordening).

1.4. Aangezien de Griekse autoriteiten niet binnen de in artikel 18.1 van de Dublin-II-Verordening vermelde termijn van 2 maanden hebben geantwoord op het verzoek tot terugname, worden zij geacht in te stemmen met de terugname op grond van artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening. Op 30 maart 2010 werden de Griekse autoriteiten middels een "Tacit Agreement" op hun verantwoordelijkheden gewezen.

1.5. Op 30 maart 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekster werd hiervan op diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan (...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene vroeg op 04.01.2010 het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn in Bagdad (Irak) op 12.08.1987 en over het Iraakse staatsburgerschap te beschikken.

Uit het Eurodacverslag van 04.01.2010 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen en dat haar vingerafdrukken op 23.11.2009 werden genomen op het Griekse eiland Samos.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 25.01.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België en dat zij nooit elders asiel heeft gevraagd. Betrokkene verklaarde verder dat zij op 16.12.2009 vanuit Bagdad vertrok met de auto richting Zago (Zakho - Noord-Irak) waar ze nog dezelfde dag zou zijn aangekomen. Op 17.12.2009 verliet ze Zago per wagen richting Turkije waar ze op 18.12.2009 zou zijn toegekomen. Na een verblijf van vier dagen in Turkije zou ze per vrachtwagen naar België gereisd zijn waar ze op 22.12.2009 zou zijn aangekomen volgens haar verklaringen. Op 04.01.2010 vroeg ze bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde verder tijdens haar gehoor op de DVZ van 25.01.2010 dat haar vingerafdrukken nergens genomen werden en dat het onmogelijk is dat ze in het systeem zitten.

Betrokkene verklaarde verder dat ze nooit in Griekenland geweest is en dat ze pas in december uit Irak vertrok.

Uit het Eurodac-verslag van 04.01.2010 blijkt echter dat betrokkene vingerafdrukken wel degelijk werden genomen in Griekenland, met name te Samos op 23.11.2009. Betrokkene verklaarde dat ze nooit in Griekenland geweest is en dat haar vingerafdrukken nergens werden genomen, zijn derhalve niet geloofwaardig.

Op basis van het Eurodac-verslag van 04.01.2010 werd op 27.01.2010 in het kader van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003, een overnameverzoek overgemaakt aan de Griekse autoriteiten op basis van illegale binnenkomst.

Op 28.03.2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Griekse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan wordt Griekenland de verantwoordelijke staat en dient Griekenland over te gaan tot terugname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Griekenland laten weten via een Tacit Agreement op 30.03.2010.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Griekenland als verantwoordelijke staat voor de behandeling van betrokkene asielaanvraag zelf, dient het volgende te worden opgemerkt.

Griekenland heeft net als België de Vluchtelingenconventie van Genève van 1951 en het Aanvullend Protocol van 1967 ondertekend. De richtlijnen 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot

vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus werden in 2007 omgezet in de Griekse nationale wetgeving. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009. Er dient derhalve te worden uitgegaan van het feit dat de basisnormen die in deze Richtlijnen worden voorzien in Griekenland in rechte gegarandeerd zijn (EHRM, 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk: "The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.")"

Met het Presidentieel decreet 220/2007 van 13 november 2007 werd bovendien de richtlijn inzake de omstandigheden voor de opvang van asielzoekers omgezet. Het presidentieel decreet 96/2008 zette de richtlijn inzake de kwalificatie om en voerde de subsidiaire bescherming in, in de Griekse wetgeving. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct zou zijn gebeurd. Derhalve heeft betrokkene door omzetting van deze bovenvermelde Europese richtlijnen de garantie dat hij bij zijn aankomst in Griekenland onmiddellijk een asielaanvraag aldaar kan indienen.

Verder is Griekenland, net als België, gebonden aan de internationale en Europese basisregels met betrekking tot de behandeling van de asielaanvragen. Zoals hoger vermeld heeft Griekenland de richtlijnen in nationale regelgeving omgezet en blijkt uit niets dat deze omzetting niet correct is gebeurd. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten (RVV, nr. 21.514, 16.01.2009, RVV, nr. 26.756, 30.04.2009).

Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Bovendien hebben de Griekse autoriteiten op 20 januari 2010 -met volledige steun van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen, António Guterres- een grondige herziening van hun asielsysteem aangekondigd (<http://www.unhcr.org/4b56e1f46.html>). Het feit dat Griekenland, met volledige steun van de Europese Commissie en het UNHCR- bijkomende inspanningen dient te leveren om de Europese minimumnormen zoals voortvloeiende uit het Gemeenschapsrecht in de praktijk te implementeren, betekent niet dat ook moet gevreesd worden dat Griekenland zijn verplichtingen onder het EVRM (meer specifiek artikel 3 van het EVRM) niet zou kunnen nakomen. Er is op dit moment geen goede grond aanwezig om afstand te doen van het interstatelijk vertrouwensbeginsel ten aanzien van Griekenland en de uitvoering van de Dublin II-verordening (zie in deze ook EHRM 2 december 2008, nr. 32733/08, K.R.S. t. Verenigd Koninkrijk).

Er dient te worden aangenomen dat Griekenland voldoet aan zijn internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM. Griekenland is immers een lidstaat van de Europese Unie en derhalve een rechtsstaat. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat Griekenland asielzoekers die onder de Dublin II-Verordening aan Griekenland worden overgedragen dwingt naar het land van herkomst terug te keren terwijl niet, dan wel niet afdoende, is vastgesteld of zij bescherming behoeven. De Europese Commissie volgt actief de ontwikkelingen in Griekenland op en kan desnoods een 'inbreukprocedure' opstarten om Griekenland onder druk te zetten om haar verplichtingen in overeenstemming te brengen met de afgesproken Europese normen. De overige lidstaten, maar ook het UNHCR, ondersteunen Griekenland in dit proces. De betrokken vreemdelingen kunnen verder -indien nodig- via een procedure voor het EHRM tegen Griekenland de nodige rechtsbescherming vinden.

Bovendien blijkt uit de informatie meegedeeld door de Griekse autoriteiten met betrekking tot de overdracht van de vreemdeling in het kader van Verordening (EG) 343/2003, dat deze vreemdelingen bij hun aankomst op de hoogte worden gebracht van hun rechten en plichten en de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Indien asiel gevraagd wordt, wordt vervolgens de door de wet bepaalde procedure ingesteld, wordt de asielzoeker gehoord en worden zijn of haar persoonsgegevens geregistreerd in het nationale geautomatiseerde asielsysteem. Indien de vreemdeling binnenkomt via de luchthaven van Athene wordt hij of zij voor een periode van maximum drie dagen ondergebracht in een speciale kamer van de Veiligheidsdienst van de luchthaven van Athene totdat de opvangprocedure is vervuld. De vreemdeling die aldus asiel vraagt wordt wel degelijk geïnformeerd over hun mogelijkheden. Elke asielzoeker ontvangt bovendien een "roze kaart", die o.a. toegang geeft tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Indien de asielzoeker niet over huisvesting beschikt kan hij of zij worden opgevangen

in de daartoe voorziene opvangcentra. Er werden nieuwe centra opgericht en de bestaande centra werden verbeterd. De centra stellen vast personeel tewerk, samengesteld uit artsen en verplegers, alsook psychologen en assistenten voor het toedienen van gezondheidszorg, van programma's van geestelijke gezondheid en voor de verbetering van de levensomstandigheden. In centra waar geen psychologen en sociale assistenten zijn worden alle problemen behandeld door het personeel van de centra voor geestelijke gezondheid binnen de dichtstbijzijnde ziekenhuizen. De Griekse regering heeft bevestigd dat geen enkele vreemdeling wordt vastgehouden louter omwille van het feit dat hij of zij een asielverzoek heeft ingediend.

Elke vreemdeling die asiel aanvraagt kan tijdens alle fases vande procedure voor de toekenning van asiel, verschijnen met zijn of haar advocaat, zoals is voorzien door de bepalingen van de interne wetgeving betreffende de waarborgen die de asielzoekers worden geboden. De aanwezigheid van een tolk werd eveneens geïnstitutionaliseerd. De asielverzoeken worden ten gronde en op een individuele basis onderzocht. Conform de artikels 25 en 26 van het presidentieel decreet 90/2008 staat er een administratief beroep open tegen de verwerpingen van het asielverzoek wordt verworpen of waarbij de vreemdelingenstatus wordt herroepen.

Gevraagd naar de reden waarom betrokkene specifiek asiel wilde vragen in België verklaarde betrokkene dat er geen specifieke reden was en dat het de smokkelaar was die de bestemming koos (DVZ, vraag 25) Gevraagd naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene geen familieleden in België of Europa te hebben (DVZ, vraag 23 & 24). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België in het kader van art. 7 of art. 15 is derhalve niet van toepassing. Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat ze mentale problemen heeft en veel aan haar kind denk dat in Irak verblijft (DVZ, vraag 26). Betrokkene maakte deze mentale problemen tijdens haar asielprocedure niet aannemelijk met concrete bewijzen. Betrokkene toont evenmin aan dat deze problemen haar zouden verhinderen om te reizen. Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 10§1 en art.18§7 van Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoekers dienen dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

2.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid dient met concrete gegevens te worden aangetoond. Deze rechtvaardiging is tweeledig. Enerzijds moet worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds, dat de verzoekende partij zelf de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van het verzoekschrift.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoekster op 30 maart 2010 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing van diezelfde datum en dat zij op 1 april 2010 onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid per faxbericht aan de Raad heeft verzonden. De transfer van verzoekster vanuit het Repatriëringscentrum 127bis naar Griekenland is voorzien voor 12 april 2010, zoals blijkt uit het faxbericht van de verwerende partij, dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt. Gelet op de voorgaande elementen kan aanvaard worden dat verzoekster is opgetreden met inachtnaam van de

vereiste diligentie. Er kan worden aangenomen dat de gewone schorsingsprocedure de realisatie van het aangevoerde ernstig nadeel niet op doeltreffende wijze zal kunnen beletten.

2.4. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State is er slechts sprake van een ernstig middel wanneer het middel ontvankelijk en gegrond lijkt na een eerste onderzoek van de gegevens waarover in het stadium van de schorsingsprocedure kan worden beschikt.

2.5. In drie middelen die inhoudelijk gelijklopend zijn, waardoor ze gezamenlijk worden behandeld, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3, 8, 13 en 15 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van het non-refoulement-beginsel uit artikel 33 van het Verdrag van Genève betreffende de status van Vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 3.2, 10.1, 15 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening en van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert tevens de schending van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen aan en een overschrijding of afwending van macht. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

“3.1. Eerste middel (...)

3.1.1.

(...)

Het is opmerkelijk te moeten vaststellen dat de verwerende partij zich steunt op ‘aankondigingen’ van de Griekse Staat, nl. tot een volledige herziening van hun asielsysteem. Uit dergelijke aankondigingen kan duidelijk worden afgeleid dat het systeem tot op heden niet voldoet aan de vooropgestelde Europese normgevingen. De verwerende partij verstopt zich steeds achter zogenaamde aangekondigde vernieuwingen door de Griekse staat, maar legt geen enkel bewijs voor dat dit in de praktijk ook wordt doorgevoerd en effectief iets veranderd aan de situatie. Het meest recentste rapport dat gepubliceerd is, is van Amnesty International Griekenland, maart 2010 en dit na de zogenaamde aankondigingen tot herziening van het Griekse asielsysteem. Uit dit rapport blijkt duidelijk dat de situatie tot op heden dramatisch is voor de asielzoekers in Griekenland en besluit dan ook als volgt (...)

Bovendien schorst het Europees Hof voor de Rechten van de Mens tot op heden overdrachten naar Griekenland van asielzoekers en dit op basis van artikel 39 van het Procedurereglement van het Hof. Dus zelfs na de aangekondigde veranderingen. Deze vele schorsingen door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden ook uitgesproken NADAT K.R.S. v. UK werd uitgesproken in december 2008. Dit arrest werd bijgevolg door het EHRM reeds impliciet overruled door de uitgesproken schorsingen. Het argument van de verwerende partij houdt dan ook geen steek. Bovendien is op 16 maart 2010 de Europese Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa tussengekomen als derde partij voor gelijkaardige zaken hangende voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (stuk 3). Dergelijke tussenkomst zou helemaal niet gebeuren mocht de situatie in Griekenland in orde zijn, mocht er geen problemen zijn met de asielprocedure/-systeem. Bij gevolg zijn de gedane beloftes in januari 2010 niet voldoende om te oordelen dat de situatie in Griekenland ‘opgelost’ zou zijn/ ‘in orde’ zou zijn.

3.1.2.

Gelet op hetgeen hiervoor onder het punt 3.1.1. werd uiteengezet, zijn de hierna geciteerde rapporten nog steeds actueel en van belang om de situatie voor asielzoekers in Griekenland te beoordelen. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is. De effectieve gewaarborgde bescherming die wordt opgelegd door de Verdragen, Richtlijnen moet ook in de praktijk worden omgezet. Uit rapporten na het omzetten van de internationale wetgeving in de nationale wetgeving, blijkt duidelijk dat de Griekse praktijk anders is. Men verwijst naar alle ‘beloftes’ die de Griekse overheid maakt, en hoe het allemaal is volgens het op papier staat, maar de realiteit is echter anders. (...) De Griekse advocaten roepen op tot bescherming van de asielzoekers in andere landen en dit gezien er geen enkele bescherming is door de Griekse autoriteiten. Meer zelfs, er worden geen asielaanvragen aanvaard op dit moment. “Over the past 25 days the Alien Department of Athens has closed its doors and does no longer accept new asylum applications.” (dd. 13

oktober 2008). Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW *Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union*, november 2008 en HRW, *Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece*, december 2008. Op 4 februari 2009 heeft de heer Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, zijn rapport uitgebracht naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8-10 december 2008 (...) Dit werd reeds uitvoerig uiteengezet in het rapport van de Greek Council for Refugees "The Dublin Dilemma — 'Burden shifting' and putting asylum seekers at risk", dd. 15 februari 2009. In juli 2009 werd de Griekse (asiel)wetgeving opnieuw aangepast. Deze keer is er geen beroepsmogelijkheid ten gronde, enkel een formalistisch, administratief beroep waarbij de vluchtmotieven van de kandidaat — asielzoekers niet in overweging worden genomen. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden. Met betrekking tot de oorlogssituatie in Afghanistan zijn de beslissing van de Italiaanse Raad van State, dd. februari 2009, waarbij de repatriëring van Afghanen naar Griekenland geschorst werd op basis van het standpunt van het UNHCR van april 2008, relevant (...) Dit wordt ook bevestigd door meer recente rapporten, nl. van Caritas Oostenrijk en het Rode Kruis, (...) Opnieuw wordt dit bevestigd door het UNCHR in het rapport van december 2009, (...)

Op 9 september 2009 het Bundesverfassungsgericht in Duitsland heeft de schorsing uitgesproken van de beslissing tot repatriëring naar Griekenland in het kader van de Dublin II Verordening en dit in afwachting van de zaak ten gronde Op 6 november 2009 heeft de Rechtbank van Zwolle ook een beslissing van de Nederlandse Staat om een asielzoeker naar Griekenland terug te repatriëren afgewezen.

3.1.3.

In december 2009 bevestigd de Franstalige Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een repatriëring van kandidaat asielzoekers naar Griekenland een schending is van artikel 3 EVRM. (arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 10 december 2009 (nr. 35658, 48225/V) en nr. 35631 van 10 december 2009 (48220/V). (...) Dit wordt ook bevestigd door het Hof van Beroep te Brussel, derde Franstalige Kamer, in haar arrest van 12 oktober 2009 wordt het gerechtelijk kort geding gegrond verklaard ondanks het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd afgewezen in diezelfde zaak. Het Hof steunt zich op de te strenge interpretatie van de voorwaarde van 'ernstig en moeilijk te herstellen nadeel' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Eveneens in dit dossier betrof het een Dublin II Verordening overname naar Griekenland (AR 2008/RK/247). Op 28 januari 2010 werd door de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een bijlage 26 quater met overname naar Griekenland geannuleerd (nr. 37722, AR 26856/1). Ook de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel heeft bevestigd dat het terugsturen van kandidaat — vluchtelingen naar Griekenland een schending is van artikel 3 E.V.R.M op 23 december 2010. Een gelijkaardig arrest werd uitgesproken op 28 januari 2010. Dit is bevestigd door de Franstalige Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel bij arrest van 4 februari 2010. Dergelijke uitspraken door de Kamer van Inbeschuldigingstelling werden tot op heden reeds verschillende keren herhaald. Op 5 februari 2010 werd door de Franstalige Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw een schorsing uitgesproken ten aanzien van een repatriëring naar Griekenland (nr. 38258, AR 49990/III). In deze beslissing wordt vooral verwezen naar het standpunt van UNHCR van december 2009 (zie hierboven) en de schending van artikel 3 E.V.R.M. Gelijkaardige arresten werden uitgesproken op 8 maart 2010 door de derde Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 39887, AR 51053) en 12 maart 2010 door de 5de Franstalige kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (nr. 40.099, AR 51.251). Deze laatste arresten dateren van NÂ de belofte van Griekenland om hun wetgeving (asielsysteem) grondig te veranderen.

3.1.4.

Er is geen enkele garantie dat op heden de verzoekende partij een asielaanvraag zal kunnen indienen bij haar aankomst in Griekenland. Er zijn voldoende rapporten die de theoretische uiteenzetting van de Griekse partij die door de verwerende partij wordt overgenomen, weerlegt. Beloftes zijn geen effectieve veranderingen. De verwerende partij faalt dan ook in haar opzet om op enige ernstige manier de problemen die Griekenland kent op asielniveau, te weerleggen. Het terugsturen van de verzoekende

partij naar Griekenland vormt dan ook een schending van artikel 3 en 13 E.V.R.M. Gezien de overmatige schending van de Europese mensenrechten artikels en andere wetsartikel heeft de verwerende partij de plicht om de asielaanvraag van de verzoekende partij te aanvaarden en te behandelen. De verzoekende partij verzoekt dan ook aan de Belgische Staat om zich op de humanitaire clause te steunen en haar asielaanvraag in overweging te nemen (artikel 15 van de Dublin II Verordening).

3.2. Tweede middel

(...)

De verzoekende partij is afkomstig uit Irak. De beroepskeuze van de echtgenoot van de verzoekende partij, namelijk zijnde journalist, heeft tot zijn ontvoering geleid en tot de moord op de schoonmoeder van de verzoekende partij. Evenals de zus van de echtgenoot van de verzoekende partij werd vermoord. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, repatrieert Griekenland weldegelijk vluchtelingen naar hun land van herkomst. Dit werd ook bevestigd in het rapport van Human Rights Watch van 12 november 2009 (<http://www.hrw.org/en/node/86025>). Het rapport stelt dat het dysfunctionele asielsysteem en detentiemisbruiken de Europese en Internationale regelgeving schenden. Ondanks de veelvuldige kritiek op het Griekse asielbeleid bleef de Europese Commissie tot nu toe stilzitten en riep ze de Griekse autoriteiten niet op het matje. Eind oktober 2009 stelden de 'Norwegian Helsinki Committee', de 'Norwegian Organisation for Asylum Seekers' en de Griekse organisatie 'Aitima' een rapport voor over illegale deportaties van vluchtelingen door (Griekenland <http://www.statewatch.org/news/2009/oct/greece-illegal-deportations.pdf>). Het geeft de ervaringen weer van asielzoekers die tijdens de nacht gedeporteerd werden naar Turkije en die kans niet kregen om hun asielaanvraag te laten onderzoeken (en dus hun nood aan bescherming) in een Europees land. In Turkije lopen ze het gevaar teruggestuurd te worden naar hun land van herkomst alwaar ze vervolging vrezen. Het rapport stelt enkele aanbevelingen. Een van die punten omvat de opschorting door de Europese landen van uitleveringen van asielzoekers aan Griekenland op basis van de Dublin II Verordening. Het non-refoulement beginsel, zoals opgenomen in de Conventie van Genève van 1951, zou immers kunnen geschonden worden. Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM oordeelde in de zaak T.I. c/ Verenigd Koninkrijk (07/02/2000): (...) De Griekse autoriteiten heeft in casu geen garanties gegeven dat de verzoekende partij een asielprocedure kan indienen en indien zij dit kan, of deze zal worden behandeld. Toen de verzoekende partij in Griekenland was, werd er geen enkele informatie omtrent asiel/asielprocedure gegeven, noch kon ze op de onafhankelijke bijstand rekenen van advocaten, sociale assistenten of enige andere diensten. De verwerende partij steunt zich op het impliciete akkoord overeenkomstig artikel 18 (7) van de Dublin II Verordening. Volgens de verwerende partij is dit niet nodig, gezien deze garanties impliciet in de Dublin II Verordening vervat zitten ... De verwerende partij is steeds verplicht om na te gaan of een repatriëring van een persoon naar gelijk welk land een schending van artikel 3 E.V.R.M. kan tot gevolg hebben. Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland - zaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggestuurd naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië. Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart onder de titel "refoulement en chaîne".

3.2.3.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering. De verzoekende partij is afkomstig van Irak. Ze heeft moeten vluchten omwille van persoonlijke problemen, zoals hierboven reeds uitgezet. Een overdracht aan Griekenland, in casu op basis van een impliciet akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M. Bovendien lijkt de toekomst verontrustend: (...) De verwerende partij

steunt zich dan ook volledig ten onrechte op de KRS-case van het EHRM (december 2008). De actualiteit van de uitspraak van het EHRM is reeds volledig achterhaald (nl. door de schorsingen van de repatriëring naar Griekenland die het EHRM zelf aan Europese Staten (vb. Belgische, Nederlandse, Franse, Engelse, Duitse etc. Staat) oplegt. Ook UNHCR heeft dit bevestigd in haar rapport van december 2009 "Observations on Greece as a country of asylum" Op pagina 4 en 5 van dit rapport wordt gesteld: (...) Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij, vormt een schending van het non-refoulement beginsel, artikel 3 E.V.R.M., artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het Statuut van Vluchtelingen van 28 Juli 1951 en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984.

3.3. Derde middel

3.3.1.

Door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is de Griekse Staat veroordeeld op 12 juni 2009 met betrekking tot de opsluiting van asielzoekers (...)

Het is belangrijk vast te stellen dat het EHRM zich steunt op de nationale en internationale rapporten zoals ook door de verzoekende partij in huidige procedure worden aangehaald. Dat het EHRM stelt dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om voldoende informatie te geven om de inhoud van de aangehaalde rapporten te weerleggen.

Indien de verzoekende partij naar Griekenland wordt teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale Organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen.

Daarnaast zijn de detentiecentra in Griekenland onmenselijk en de omstandigheden van de aanhoudingen menonwaardig.

Wat de Belgische Staat verdedigt en argumenteert in haar beslissing is wat de Griekse staat op papier zet, maar dit is volledig in strijd met de praktijk en daar zijn voldoende rapporten over die dit bevestigen.

3.3.2.

Reeds in 2008 werd de slechte opvangsituatie door het UNHCR aangekaart:

(...)

Dit standpunt van het UNCHR is tot op heden actueel en werd herhaald in de brief aan Minister Turtelboom van 2 april 2009:

(...)

De Commissioner Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009. De situatie is sedertdien nog niet veranderd.

In mei 2009 werd dit erbarmelijke situatie voor de opvang van asielzoekers bevestigd in een persartikel:

(...)

Dit wordt ook opnieuw bevestigd in het rapport van het Rode Kruis Caritas Oostenrijk

(...):

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofde van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van de zorgvuldigheidsplicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en de motiveringsplicht van bestuurlijke beslissingen.

3.3.3.

Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een artikel 3 E.V.R.M. tot gevolg hebben.

(...)

Het UNHCR bepaalt in haar "Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", januari 1992:

(...)

Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat-vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zullen de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen.

(...)"

2.6. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van de artikelen 8 en 15 van het EVRM, van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag, van de artikelen 10.1,

15 en 18.7 van de Dublin-II-Verordening, van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de schending van op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en overschrijding of afwending van macht. De verzoekende partij blijft immers in gebreke uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden.

2.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat dit verdragsartikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te voeren dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht is geschonden (cfr. RVS, nr. 111462 van 14 oktober 2002). Het zal in casu dus in combinatie met artikel 3 van het EVRM worden beoordeeld.

2.8. In wezen komt verzoeksters betoog neer op een verzoek om toepassing te maken van de artikelen 3.2 en 15 van de Dublin-II-Verordening omdat de situatie voor asielzoekers in Griekenland volgens haar in strijd is met artikel 3 en 13 van het EVRM.

2.9. Met betrekking tot de toepassing van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening, toont de verzoekende partij niet aan dat zij in België kan worden herenigd met familieleden zoals deze bepaling voorschrijft. De verzoekende partij heeft trouwens tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 25 januari 2010 verklaard dat er geen familieleden op Europees grondgebied verblijven. Het middel mist dus elke grondslag voor zover daarin de schending van artikel 15 van de Dublin-II-Verordening wordt aangevoerd.

2.10. Artikel 3 van de Dublin-II-Verordening luidt als volgt:

“1. De lidstaten behandelen elk asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van hen wordt ingediend, hetzij aan de grens hetzij op hun grondgebied. Een asielverzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

*2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis.
(...)”*

2.11. Artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening voorziet duidelijk dat elk asielverzoek door één enkele lidstaat wordt behandeld. Vooraleer een asielverzoek dat werd ingediend door een onderdaan van een derde land inhoudelijk kan worden onderzocht, dient derhalve eerst te worden bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek volgens de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vastgelegde objectieve criteria.

2.12. Artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening (*“de soevereiniteitsclausule”*) stelt voorts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds *“kan”* behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Deze bepaling laat een individuele vluchteling niet toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, doch biedt een lidstaat de mogelijkheid om, wanneer dit nodig of opportuun wordt geacht, zelf de verantwoordelijkheid op te nemen voor de inhoudelijke beoordeling van een asielverzoek. Uit de bewoordingen van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening kan op zich geen verplichting voor een lidstaat afgeleid worden om een asielaanvraag te behandelen, indien op basis van de criteria vervat in hoofdstuk III van deze verordening reeds werd vastgesteld dat een andere lidstaat dient in te staan voor de behandeling van het asielverzoek.

2.13. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat een vreemdeling hoe dan ook niet kan teruggestuurd worden naar een land waar hij zal onderworpen worden aan folteringen of onmenselijke en vernederende behandelingen of bestraffingen

2.14. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan vormen ten aanzien van artikel 3 van het EVRM en derhalve de verantwoordelijkheid van een staat die gebonden is door het Verdrag met zich mee kan brengen, wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene, in het land waarnaar hij wordt teruggestuurd, een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. In die omstandigheden omvat het artikel 3 van het EVRM de verplichting om de betreffende persoon niet te verwijderen naar dit land (zie EHRM, *Y v. Rusland*, 4 december 2008, § 75, en de arresten waarnaar verwezen wordt; *adde* EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005).

2.15. De vaststelling dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de vreemdeling in het land dat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek, rechtstreeks of onrechtstreeks, zal onderworpen worden aan handelingen die verboden zijn door artikel 3 van het EVRM, verplicht bijgevolg dat de lidstaat waar de betrokken vreemdeling zich bevindt om toepassing te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

2.16. Griekenland, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat en is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en is bovendien gebonden door de Europese Migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken Staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien zal nakomen (EHRM, *K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk*, 2 december 2008, § 17: “*The presumption must be that Greece will abide by its obligations under those Directives.*”). Vrije vertaling: “*Er dient te worden vermoed dat Griekenland zijn verplichtingen die voortvloeien uit deze richtlijnen zal nakomen*”). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAËCK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

2.17. Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan de verzoekende partij om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 77).

2.18. Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de voorzienbare gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 78; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 108 in fine).

2.19. Wat de algemene situatie in een land betreft heeft het EHRM vaak belang gehecht aan informatie zoals opgenomen in recente rapporten van onafhankelijke internationale mensenrechtorganisaties, zoals Amnesty International of gouvernementele bronnen (zie ook bijvoorbeeld: EHRM, *Moayad v. Duitsland*, 20 februari 2007, §§ 65-66; EHRM, *Said v. Nederland*, 5 juli 2005, § 54; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 67 en EHRM, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, 15 november 1996, §§ 99-100). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zichzelf geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3

van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani and Others v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68).

2.20. Het bestaan van het risico moet worden beoordeeld in functie van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben ten tijde van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis* EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 81; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Cruz Varas e.a. v. Zweden*, 20 mars 1991, §§ 75-76, Series A no. 201, et *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 107).

2.21. Wanneer de verzoekende partij, als asielzoeker, geconfronteerd wordt met de verwijdering naar een land dat niet haar land van herkomst is, kan zij enerzijds invoeren dat zij een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van folteringen of van onmenselijke of vernederende behandelingen in dat land en dit in strijd met artikel 3 van het EVRM en anderzijds dat zij een reëel risico loopt om door dat land verwijderd te worden naar haar land van herkomst en dit in strijd met dezelfde bepaling.

2.22. In de eerste hypothese, is de eenvoudige verwijzing naar algemene rapporten, die gewag maken van bepaalde problemen bij de opvang van asielzoekers op nauwkeurig omschreven plaatsen en tijdstippen, niet voldoende om het bovenvermelde risico aan te tonen. De omstandigheid dat deze verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen zoals het UNHCR, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa of van niet gouvernementele organisaties, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend worden, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan de verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij zulk een reëel risico loopt in de Staat naar waar zij wordt teruggestuurd.

2.23. Wat de tweede hypothese betreft, die kan omschreven worden als '*het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst*', heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, hetwelk eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, een Staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer Staten internationale organisaties oprichten, of *mutatis mutandis*, internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM, *T.I. v. Verenigd Koninkrijk*, 7 maart 2000 en EHRM, *Waite et Kennedy v. Duitsland*, 18 februari 1999, § 67).

2.24. De Raad merkt op dat, wat Griekenland betreft, Staat die in voorliggende zaak aangeduid werd als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij, de verzoekende partij zich baseert op allerhande rapporten waaruit blijkt op basis dat de vraag of asielzoekers in Griekenland toegang hebben tot een billijke procedure in overeenstemming met de Europese regelgeving minstens zorgwekkend is.

2.25. Het enkele feit dat de asielprocedure die van toepassing is in een lidstaat van de Europese Unie bepaalde tekortkomingen kent volstaat echter niet om vast te stellen dat de terugleiding van de verzoekende partij naar voornoemde Staat een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Immers, het terugsturen van de verzoekende partij naar zijn land van herkomst, door de Belgische Staat of door het land waarnaar de Belgische Staat voornoemde terugleidde, vormt op zich geen schending van deze bepaling. Een dergelijke schending kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende

behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd.

2.26. De terugleiding van een asielaanvrager naar de Staat verantwoordelijk voor het onderzoek van zijn asielaanvraag door de Belgische Staat in uitvoering van artikel 3.1. van de Dublin-II-Verordening kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM vormen indien voldaan is aan twee voorwaarden, namelijk dat de asielaanvrager enerzijds aantoont dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt om onderworpen te worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in zijn land van herkomst of in enig ander land en dat hij anderzijds aantoont dat hij niet zou kunnen genieten van bescherming tegen een verwijdering naar dat land, in de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

2.27. In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij bij haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 25 januari 2010 manifest ontkende dat ze ooit eerder in Griekenland was geweest, niettegenstaande haar vingerafdrukken op 28 november 2009 werden geregistreerd op Samos. Op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”*, antwoordde verzoekster tijdens dit gehoor het volgende: *“Niet echt. Het was de smokkelaar die de bestemming koos.”* Hieruit blijkt niet dat verzoekster enig voorbehoud maakte bij een eventuele transfer naar Griekenland. Pas in onderhavig verzoekschrift komt verzoekster aandragen met allerhande rapporten, onder andere van Amnesty International, Human Rights Watch, de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa en van het UNHCR en haalt zij allerhande rechtspraak aan om haar risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM te staven en te verantwoorden waarom toepassing zou moeten worden gemaakt van de soevereiniteitsclausule uit artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Uiteraard kan van het bestuur niet worden verwacht dat zij repliceert op de rapporten die verzoekster pas in haar verzoekschrift meedeelt, zoals zij in het kader van haar derde middel lijkt op te werpen.

2.28. Verzoekster blijft in elk geval in gebreke om *in concreto* aan te tonen dat zij in Griekenland geen asielaanvraag zal kunnen indienen of geen opvang zal genieten en dat zij, in geval zij toch slachtoffer wordt van een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, daar geen beroep zal kunnen doen op een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat zij zal worden teruggestuurd naar Irak, zoals zij beweert. Haar algemeen betoog, dat geenszins op haar concrete situatie wordt betrokken, volstaat, in het licht van de hierboven weergegeven rechtspraak van het EHRM niet om tot een schending van artikel 3 van het EVRM te besluiten. Met betrekking tot de door haar aangehaalde rechtspraak, toont verzoekster niet aan dat de situatie die aan de basis lag van deze arresten commensurabel is met haar geval. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM, noch van de overige in de middelen aangehaalde bepalingen.

Prima facie zijn de middelen, voor zover ontvankelijk, niet ernstig.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. VAN HULLEBUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN HULLEBUS

F. TAMBORIJN